

Hücrelerin sessiz yolculuğu

Şoförsüz Araçlar ve Hücrelerin Sessiz Yolculuğu

Şehre Yukarıdan Bakmak

Bir şehre yüksek bir yerden baktığımızı düşünelim. Geniş caddeler, kavşaklar, sokaklar ve bu yollar üzerinde hareket eden binlerce araç...

Kimi sağa dönüyor, kimi sola sapıyor, kimi duruyor, kimi hızlanıyor, kimi yol veriyor. İlk bakışta kalabalık gibi görünse de dikkatle bakıldığında büyük bir düzen, ölçü ve intizam göze çarpıyor.

Araçlar birbirine çarpmadan, yollarını bularak, belirli bir hedefe doğru hareket ediyorlar. Bu manzara bize şunu gösteriyor: Ortada geliş güzel bir hareket yoktur. Bir nizam vardır. Bir ölçü vardır. Bir sevk ve idare vardır.

Bu Hareket Kime Verilir?

Şimdi soralım: Bu araçların düzenli hareketini kime vereceğiz?

Elbette arabanın kendisine değil. Çünkü araba kendi başına bilmez, görmez, düşünmez, karar vermez. Yolun nereye gittiğini bilmez. Nerede duracağını, nerede döneceğini, nerede hızlanıp nerede yavaşlayacağını kendi kendine tayin edemez.

O halde bu hareketi kime veririz?

Direksiyon başında oturan, gören, bilen, karar veren, irade sahibi bir şoföre veririz. Çünkü bir aracın düzenli şekilde hareket edebilmesi için ilim lazımdır, irade lazımdır, dikkat lazımdır, hedef lazımdır.

Arabanın kendisinde bunlar olmadığına göre, o intizam arabanın zatından değil; onu sevk eden şoförden gelir.

Şoförsüz Araçlar Olsaydı

Şimdi meseleyi biraz daha derinleştirelim. Bir gün aynı şehre yine yukarıdan baktığımızı düşünelim. Binlerce araç yine caddelerde akıyor. Kavşaklar işliyor. Araçlar birbirine çarpıyor. Her biri kendi yolunu buluyor. Kimisi hastaneye gidiyor, kimisi okula, kimisi evine, kimisi başka bir hedefe...

Fakat bu defa hayret verici bir şey görüyoruz: Araçların direksiyon koltuğunda kimse yok. Ne bir şoför var, ne bir sürücü, ne de görünür bir idareci...

Buna rağmen araçlar mükemmel bir intizamla hareket ediyorlar. Yollarını şaşdırmıyorlar. Birbirine çarpılmıyorlar. Her biri kendisine tayin edilen güzergâhta akıp gidiyor.

Böyle bir manzara karşısında aklımız hayretten donmaz mıydı?

“Elbette burada gizli bir idare var. Görünürde şoför yok ama bu hareket başıboş olamaz. Bu kadar intizam kendi kendine meydana gelemez.” deme mecburiyetinde kalmaz mıydık?

Çünkü intizam, idareyi gösterir. Ölçü, ilmi gösterir. Hedefli hareket, iradeyi gösterir.

İnsan Vücudu Büyük Bir Şehir Gibidir

Şimdi bu temsilden hakikate geçelim.

İnsan vücudu, dışarıdan bakıldığında küçük görünür. Fakat hakikatte o, büyük bir şehirden çok daha harika, çok daha karmaşık, çok daha ince bir nizamla işleyen muazzam bir âlemdir.

Bu vücutta damarlar yollar gibidir. Organlar büyük merkezler gibidir. Hücreler vazifeli memurlar gibidir. Kan dolaşımı, haberleşme ağı, savunma sistemi, sindirim, solunum, sinir sistemi ve daha nice faaliyet, muazzam bir intizam içinde işler.

Bugün insan vücudunda trilyonlarca hücre bulunduğu ifade edilir. Bu hücreler, kör ve şuursuz zerrelerden meydana geldiği halde, her biri kendi vazifesine uygun şekilde hareket eder. Kimi oksijen taşır, kimi savunma yapar, kimi yarayı onarır, kimi enerji üretir, kimi bilgi taşır.

Her biri nereye gideceğini, ne yapacağını, ne zaman duracağını, ne zaman çoğalacağını, ne zaman vazifesini bırakacağını adeta biliyormuş gibi hareket eder.

Hücrelerin Şoför Koltuğunda Kim Var?

Şimdi aynı soruyu burada soralım: Bu hücrelerin direksiyonunda kim var?

Hücrenin kendisinde akıl yoktur. İrade yoktur. Şuur yoktur. Geleceği görme kabiliyeti yoktur. Bedenin tamamını bilmez. Hangi organın neye ihtiyacı olduğunu kendi başına idrak edemez.

Bir hücre, “Ben şimdi karaciğere gideyim, şu vazifeyi yapayım, sonra şu maddeyi üreteyim, sonra şu emre göre hareket edeyim.” diye düşünüp karar veremez.

Öyleyse bu hayret verici intizamı hücreye vermek mümkün değildir.

Nasıl ki şoförsüz görünen binlerce aracın düzenli hareketi karşısında gizli bir idareyi kabul etmeye mecbur kalırsak, insan vücudundaki şuursuz hücrelerin intizamlı hareketi karşısında da onları sevk eden İlâhî bir kudreti kabul etmeye mecburuz.

Görmemek Yokluğa Delil Değildir

Burada insan nefsinin yaptığı büyük bir hata vardır. Şehirde şoförsüz araçlar görse hayrete düşer. “Bu iş başıboş olamaz.” der.

Fakat kendi bedeninde bundan çok daha büyük bir mucize cereyan ettiği halde gaflet eder. Hücrelerin şoför koltuğunda bir insan görmediği için meseleyi tabiatla, tesadüfle, sebeplerle açıklamaya çalışır.

Hâlbuki görmemek, yokluğa delil değildir. Biz sevk eden kudreti gözümüzle görmüyoruz. Fakat o sevk ve idarenin eserlerini her an görüyoruz. İntizamını görüyoruz. Ölçüsünü görüyoruz. Hikmetini görüyoruz. Gayesini görüyoruz. Neticesini görüyoruz.

Bir şey görünmüyorsa yok demek, aklın değil gafletin hükmüdür.

Rüzgâr görünmez ama yaprakların hareketinden bilinir. Akıl görünmez ama sözden ve davranıştan anlaşılır. Ruh görünmez ama bedendeki hayatla kendini gösterir.

Öyleyse Cenab-ı Hakk'ın kudreti de zatiyla görünmez; fakat eserleriyle, fiilleriyle, nizamiyla, hikmetiyle her yerde kendini gösterir.

Gaflet Perdesi

İnsan bazen uzağındaki harikaya hayret eder, fakat kendi içindeki mucizeyi unuttur.

Şoförsüz bir araç görse şaşırır. Fakat şoförsüz gibi görünen hücrelerin her an bedeninde vazife yapmasına alıştığı için hayret etmez. Hâlbuki alışmak, hakikati küçültmez.

Güneş her gün doğuyor diye sıradan değildir. Kalbimiz her an atıyor diye basit değildir. Nefes alıp vermemiz sürekli oluyor diye önemsiz değildir. Hücrelerimizin her an vazife başında olması da basit bir hadise değildir. Asıl gaflet, her gün tekrar eden mucizeyi sıradan zannetmektir.